

MATEMATIKA

Számolni mindig szerettem, főleg összeadásban voltam jó. Tetszett, ahogy egyre bővültek a számkörök, amikor már olyan nagyon voltak, hogy írásban kellett ezeket a műveleteket csinálni. A matekban volt végtelen, sosem tudtam elképzelni, csak valami nagyon nagy számot, ami közel lehet hozzá. A matektanárnő ideges típus volt, mint anya, csak neki rángott is a feje és fejhangon beszélt. Egyszer azt mondta háziellenőrzés után, hogy most megtanuljuk a négyzetreemelést, írja fel valaki, hogy kettőanégyzeten. Nagycsaba, a magatartászavaros, hiperaktív, de nem hülye srác jelentkezett, gúnyos na-k és a tanárnő kíváncsi arckifejezése közt. Felszólítás után a táblához ment. Fogta a porzókrétát és felrajzolt egy kettést, mellé, indexbe, a nyakához pedig egy kis kockát. Őrült nevetés tört ki, Nagycsaba pedig egyre csak kérdezgette, őszintén, hogy mostmiért. Nevettem én is, zavartan, mert ugyanígy oldottam volna meg. Honnan tudta ezt ott és akkor bárki is? Megszégyenülten ült le, mint általában, nem tudom már, hogy folytatódott az óra. Ő később intézetbe került, drogos is volt, mostanában újra a faluban van, alkalmi munkákból él az anyjával, akit állítólag ver is. A tanárnő akkor őszintén nevetett, nem volt ideges. Később a férje rákos lett, és halála előtt nem sokkal elmondta neki, hogy van egy eltitkolt fia, akit mindenki ismer, csak nem úgy, mint az ő fiát.

A hatványozás egyszerű művelet. Próbálok nagy számokra gondolni, amik közel lehetnek a végtelenhez.

A SÉTA 2.

Nem köszöntem egy kislánynak a Mikszáth utcában. Ritkán sétálok arra. Az édesapja vezette kézenfogva, mondogatott is neki valamit közben. Négy éves lehetett talán. Szembejötték, mi kitértünk a bicikliútra, mintha ennek lenne jelentősége. A kislány rámnézett a sapka alól, és jó előre, mint aki felismert, mosolyogva azt mondta, szia. Csak én hallottam, sem az apja, sem a mellettem nekem beszélő haverom, ebben biztos vagyok. Ez aznap volt, mikor újra láttam a szomszéd öregurat. Képtelen volt bemenni egy üzlet fotocellás ajtaján, az üveget tapogatta kicsivel arrébb, mint aki rejtekajtót keres. Sokáig néztem visszafelé, de nem segítettem neki. A köszönéstől bevallom, leblokkoltam. Láttam, ahogy a kislány arcáról lehervad a mosoly. Fogalmam sem volt, hogy a haverom miről beszél. Nem mertem visszanezni, mert tudtam, hogy a kislány igen, néztem a járdát, és ugyanolyan komoly pofával hümmögtem magam elé. Javában ősz volt már ekkor. Szomorú, férfias évszak.

